

F. t. l. om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker.

bruger pladerne, ikke ved genudsendelser, selv om det genudsendte program består af grammofon-musik.

Med hensyn til størrelsen af vederlagene forudsættes det, at der herom slutes overenskomst mellem parterne, ligesom det hidtil har været tilfældet. Kan overenskomst ikke opnås, må spørgsmålet afgøres efter reglen i § 54.

Fremstillerne af lydoptagelser og de medvirkende udøvende kunstnere bør ikke have ret til vederlag, når udsendelsen finder sted under sådanne forhold, at ophavsretligt beskyttede værker frit kan gives, jfr. lovforslagets §§ 14, stk. 1 (citatrekken), 20 (frie offentlige fremførelser) og 21 (gengivelse af værker i forbindelse med radioreportage etc. I 2. stk. er der derfor optaget en henvisning til disse bestemmelser. For så vidt angår de udøvende kunstneres ret henvises endvidere til bestemmelserne i §§ 27—31.

Reglerne i § 47 gælder ikke for lydfilm. De kunstnere, der medvirker i en film, vil allerede efter gældende ret have mulighed for gennem forbehold om royalt på indtægterne af filmens forevisning at opnå samme resultat, som om de havde en selvstændig vederlagsret over for den, som viser filmen. For deres vedkommende synes der derfor ikke at være samme behov for lovreglen som for de kunstnere, der medvirker ved andre optagelser.

Til § 48.

Allerede efter gældende ret nyder radio- og fjernsynsudsendelser en ret vidtgående beskyttelse, idet det i § 11 stk. 2 i lov nr. 215 af 11. juni 1959 om radiospredning er bestemt, at Danmarks Radios udsendelser ikke må udnyttes erhvervsmæssigt uden radioens samtykke. For så vidt angår den grønlandske radio er ministeren for Grønland efter lovens § 15 bemyndiget til at fastsætte regler om erhvervsmæssig udnyttelse af det i Grønland rundkastede stof.

I alle de forslag, der i de senere år har været fremsat om en international regulering af de såkaldte „droits voisins“, har radiofoniernes beskyttelse været behandlet i sammenhæng med beskyttelsen af de udøvende kunstnere og grammofonindustrien. Under hensyn hertil finder man det rigtigst at foreslå radiospredningslovens bestemmelser om radiofonibeskyttelsen overført til ophavsretsloven og udformet efter de retningslinjer, der må forventes at blive anlagt i en kommende konvention, omfattende det pågældende beskyttelsesområde. Herved vil man også opnå overensstemmelse med de andre nordiske lande, der alle optager bestemmelserne herom i ophavsretslovforslagets kap.V.

174 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

Til støtte for en beskyttelse af radio- og fjernsynsudsendelser kan anføres lignende grunde som dem, der motiverer beskyttelsen af grammofonoptagelser etc.

Det bør i princippet være forbudt at videreudsende eller at foretage indspilninger af radioens eller fjernsynets udsendelser, når samtykke til en sådan udnyttelse af udsendelserne ikke foreligger fra vedkommende radiofoni. Tilsvarende gælder med hensyn til affotografering af udsendelser „fra skærmen“. I den internationale diskussion har radiofonierne tillige fremsat krav om et forbud mod, at fjernsynsudsendelser vises offentligt uden fjernsynsselskabets samtykke. Man har navnlig henvist til, at det for selskaberne i mange tilfælde vil være umuligt at opnå tilladelse til udsendelse af sportsbegivenheder eller underholdningsarrangementer, hvis de ikke er i stand til at udøve kontrol med den offentlige forevisning af udsendelserne i biografer o. lign. lokaler. Ud fra den almindelige begrundelse for radiofonibeskyttelsen vil der antagelig heller ikke kunne rejses indvendinger mod, at en forbudsret som den sidst berørte tillægges fjernsynsselskaberne.

Paragraffens stk. 1 er udformet i overensstemmelse med foranstående, idet man dog i overensstemmelse med den gældende bestemmelse i radiospredningsloven kun kræver samtykke til den offentlige forevisning, når denne sker i erhvervsøjemed.

Det i stk. 2 optagne forbud mod utilladt kopiering af indspilningerne svarer til bestemmelsen i § 45 stk. 2. Reglen fremtræder i hovedsagen som en af praktiske og principielle grunde påkrævet forlængelse i tid af den grundlæggende beskyttelse mod indspilningen af selve udsendelsen.

Når en udsendelse indspilles (optages), eller gives under omstændigheder, hvor en tilsvarende udnyttelse af et beskyttet åndsværk frit kunne finde sted, bør der gøres undtagelse fra kravet om samtykke, jfr. forslaget §§ 11 stk. 1, 14 stk. 1, 17, 20 og 21 samt § 22 stk. 2 og 3.

Bestemmelserne i § 48 gælder umiddelbart kun radio- og fjernsynsudsendelser, der finder sted i Danmark, men de vil ved kgl. anordning i medfør af § 60 kunne gøres anvendelige på udenlandske udsendelser under forudsætning af gensidighed. En tilsvarende mulighed findes ikke efter radiospredningsloven.

Til § 49.

Stk. 1. De her nævnte arbejder, kataloger, tabeller og lignende frembringelser, der er sammenstillet af et større antal oplysninger, samt programmer, ville efter gældende ret kun i ret sjældne tilfælde